

ערב לאין קץ

בפינה ישוב זוג של צברים. דיבורם שקט היה. הוא כבן עשרים ועדיין היו עליו מדמים, והיא מחייכת, גדולה מבן-זוגה בכמה שנים. היו מתלחשים ואחר קראו למשופם ובקשו למלא כוסם. התלחשו שוב וחזרו וקראו למשופם... וחזרו חלילה. בצד, ליד הקיר, ישבה חבורה של צעירים בריאים כבני עשר-רנים וחמש. אחד מהם לובש היה חולצה לבנה, למעשה היתה זו גופיה עם שר-חולים קצרים ומחודקים, וחזרו השרירי בלם אל מול פניו האדומים מבכות הבירה שבאה אל קרבו בשעה האחרונה. חזרו קראו לו בוריס.

ליד שולחן מרכזי ומרוחק יותר מאורי ישוב שבעה. ארבעה בחורים ושלוש נערות. דיבורם היה משונה וקולני, נדמה הונגריה או יחנית ואולי ספניולית. אורי איננו מבחין באלו. יודע הוא להבחין בין האדיש של הסבתא והאנגלית שנוהג היה לשמוע מן השוטרים לפני שנתים, ולצרכיו הוא די לו באבחנתו זו.

המנגן החל בניגון של אחד הריסור דים העלילים והאמריקאים וזוגות זוגות עברו בין השולחנות בדרכם אל הרחבה הקטנה.

— מותר לי להזמין את חברתך לריי-קוד, הא? — שומע אורי לקולו הגרוני של בוריס כשהוא פונה אל אותו בחור צעיר המתלחש עם חברתו ליד השולחן הסמוך.

אותו בחור מגיע כתפיו ומעלה על פרצופו חיוך טפשי ומורה בידו על הנערה. הוא נוסח להסביר תחילה לאל מלים, ולאחר זמן בעברית מדוברת, כי למעשה לא איכפת לו אם לא איכפת לה.

— הא? — העמיד לה לנערה את השאלה בוריס כשהוא מעמיד ותוקע בה זוג עינים גדולות ואדומות.

תחילה אין היא עונה. יושבת היא כאילו לא אליה הוא מדבר, אותו בעל-גופיה, אולם לאחר שהיא חוזרת ומעלה בדעתה את הדברים שאמר הרי היא קמה ממקומה, מסיימת לו למשקה החרוד שבכוסה והולכת בראש, לפני בוריס. שריריו של בוריס מתחת לאותה גופיה סגורה מושכים אפילו עינם של גברים הרואים בו פארטיון מתגושש, שמוסב לא להיכנס לחיכות עמו שעה שפניו מואמים משתיה, וגם כשלא שתה כלל.

בוריס תופס לה לנערה במתניה ומסובב לה סיבוב ואחר מצמידה אל חזהו הענק ומושיט את לחיו אל זה שלה. אותו נער שישב תחילה נדמה איננו מביט בהם, ואולם מומן לזמן הרי הוא מגניב מבט אל עבר אותה קבוצה של מסתובבים וחזרו ומעביר מבטו אל השולחן, הכוסית הריקה שהשאירה בת-לחיהו ואל אורי המחייך אליו באירוניה, נדמה אפילו בלעג.

המשופם חוזר ומגיע לסביבה ומ-חיך אל אורי כאילו אמר "הבה והש-למנו". אורי מוריד בעצמו את כוסית הקוניאק המונחת גלמודה על המגש הקטן ומעבירה בלגימה אחת אל העבר השני של השפתיים. מרגיש הוא את המשקה העובר בצינוור גרונו והולך ונוול בידיה אל הקיבה ומשם כאילו מתפשט חום משונה ובוור במקצת בגרון ובגוף כולו. אורי נהנה מן העברה ויודע הוא כי ירגיש טוב יותר לאחר הכוסית השלישית. משיגיע המשקה לראשו, ויתחיל מסובב ומשכיח דברים שאין הוא רוצה לזכור. מניח אורי את הכוסית העגולה שנית על אותו מגש, שעה שהמשופם עדיין תוקע בו עיניו ומנסה לחייך חיוך של "אנחנו חברים, לא?".

— כן, עוד מחיים ציביליים, מה? — שואל אורי כאילו אמר המשופם בקול את אשר ביקש להגיד. ואחר כך הוא פוקד שוב בקול עזין וקר. תביא עוד כוסית.

— מה מחיים ציביליים? — שואל המלצר ומנסה להיאחז בחוט ראשוני (המשך בעמוד 14)

הביניים כשהוא מושיט ידו האחת וכוס ענקית בה אל נערה ששמלתה ליד חזה המלא כאילו מגלה יותר משמסתירה, את שדיה. הנערה מחזיקה בשתי ידיה כלי מלא יין אדום ומכלי זה ממלאה כלי כוסו של האציל. שניהם נמצאים בבית אוכל של הימים ההם ומאחורי הדלפק נראה אכר עם כרס מביט בשנים בעי-נים מבריקות.

— לא רע. — קובע אורי ועובר ומעביר מבטו הלאה. הפעם מסתכל הוא ביושבים באולם. משונה — חושב הוא לעצמו — למה אני יושב כאן ומנסה לעשות לעצמי סיכום רציני ומדויק של הנעשה ונמצא כאן. של האנשים, הקירות, היין והמשופם... משונה.

אורי מבני ירושלים היה. תחילה, לאחר אותו מקרה, נהג היה לשהות בחיירות. בבית. תחילה ניסה לעשות מן השתיה מה שקרא בספרים עליו. ניסה להשכיח עצמו בכוס והצליח עד שהתרגל ומצא הדבר חן בעיניו והיה משקה לה לקיבתו מיני מינים של משי-קאות חריפים והיו הללו משכיחים במקצת את הכאב. תחילה כאב פיני-ממש אי-שם בירך ולאחר ימן כאב שבמחשבה. לבדו היה. מעולם לא היתה לו חבורה ורק את זיוה אהבה היה לפני כן. למדו יחד בבית-הספר והכינו יחד שעוריהם עד שהגיע פרקם והחלו הולכים יחד לבתי הקפה והקולנוע שב-עיר. זיוה נערה נחמדה היתה. לא יפה, אלא שבנעמיותה, נדמה, היה יותר מי-חיופי משבאותן היפהפיות הידועות לו בעירו. הגיע פרקם והחלו מלטפים אחד לחברתו ובתקופה האחרונה שלפני ה-ענינים הגיע זמנם, והחלו לנים בצוותא משתלחה היא ומצאה תירוץ להוריה על שאין היא באה וחוזרת עם ערב הבייתה. לרוב היה הדבר פשוט. משהח-ליטו להיות יחדיו נהגת היתה לארזו את תרמיל הצד הקטן, ולספר כי היא יוצאת למסע-אימונים. יוצאת וחוזרת לאחר יום ולילה אחד — לילה גיול וארוך מלא בליטופיו של אורי.

משקרה המקרה ובאה זיוה לבקרו בבית-החולים הצבאי, הביט בה מבעד לכאביו והחליט כי הדברים הגיעו לסו-פס. תחילה באה מני יום ביומו ונו-הגת היתה לשבת עלידו והיו מחזיקים ידיהם ומשוחחים על דברים מדברים שונים. משהגיע הזמן והחלים, הפצע הגליד, והמחשבות שבמחוו נתרקמו -- אמר לה כי עליה לעזבו.

— זיוה — אמר לה — אנו גמרנו. — אורי, השתגעת? הרי אין רגל אחת משנה כל כך ואין אחת יכול להפסיק אותו רגש שקראנו לו אהבה אך ורק בהחלטה טיפשית.

— לא, ילדה. הדבר איננו קשור ברגל. קשה היה לומר לה כך אלא שידע כי תהא זו הדרך היחידה שלא להישאר תקוע אצלה וסובל כל חייו מן ההרגשה שהיא היתה כה טובה ונשארה עמו למרות האסון -- הענין הוא לגמרי אחר. הרגש, כמו שאת אר-מתי, האהבה שלי נגמרה. אינני אהב לך יותר. בדיק כשם שהדבר יכול להתחיל לריחו יכול גם להסתיים.

— אורי, אתה משקר. חזרה ובאה אצלו וחזרו הויכוחים עד שעזב את בית-החולים והועבר להח-למה בעיר רחוקה. כאן היו הדברים קלים יותר. לכאן באה רק אחת לש-בועים שלשה והיה אורי כראה לה את הפרצוף הדוחה. שחקן טוב היה ואטאט שיכנע הדבר גם אותה. החלה מאמינה כי באמת פסק מאהבה ואין לה לענין הרגל כלום מה לומר בדבר. משנשתכנעה — חדלה מבוא.

בשובו לירושלים לאחר זמן ארוך היה מתחיל ללכת לכתייהקהה לספק עצמו בשתייה. היה יושב בצינור האולם מביט ורואה. חושב ומהרהר. שותה ושוכח.

בשובו לירושלים לאחר זמן ארוך היה מתחיל ללכת לכתייהקהה לספק עצמו בשתייה. היה יושב בצינור האולם מביט ורואה. חושב ומהרהר. שותה ושוכח.

דולה או בבכי קורע לב. המלצר הורה בידו אל שולחן מרוחק באחת הפינות. אורי לא רצה לשבת שם. המלצר החל מוביל, כשהוא צועד בראש, בין השול-הנות ואילו הוא, אורי, עמד והביט סביבו עד שהחליט ונתישב ליד שולחן קרוב ביותר לרחבת-הריקודים הקטנה. המלצר הגיע אל אותו שולחן מרוחק ובחיוך אדיב הזין אותו הכסאות אחורה. פתאום הרגיש כי אין הוא משרת איש. אותו צעיר גבוה וצולע שהגיע לכאן ועמד שעה ארוכה ליד הדלת איננו מאחוריו. הוא יושב אישם מן העבר ההוא של האולם. המלצר נתחייך שוב באותו חיוך משונה, הזין את הכסא בחזרה ושב וחזר אל האורה.

— חבר — אמר המשופם בלחש — שם יותר טוב... אולם לא איכפת לי, רק שבדרך כלל משבאים לכאן בחורים בודדים הם מעדיפים לשבת אישם בפינה. לא איכפת לי... אבל בדרך כלל נהוגים בחורים כאלה לשבת שם ולהש-קות עצמם עד שעה מאוחרת שעה שה-אחרים מסובבים ומרקידים את הנערות ברחבה כאן... לא איכפת לי, אבל...

— אתה מדבר יותר מדי — אמר אורי — הבא כוסית קוניאק.

— בבקשה. — הכריז המשופם, ואמר מלת-נימוס זו כאילו מקלל היה בשפת-אמו ההונגרית.

אורי הוסיף והביט מסביב. על ה-קיר, ממול, היתה תלויה תמונה. נלח-תה ישר, אלא שנדמה מי מהאחרים נתקל בקיפה ומאו נתעקמה, ואין איש נותן דעתו לישרה ולהציב על מקומה הנכון. בתמונה נראה אציל של ימי

אורי הכנים גופו אל מעבר מזה של הדלת ומצא עצמו בקצהו של אולם מ-שונה בו ישובו פה ושם מספר אורחים ליד השולחנות הקטנים. האולם בנוי היה במעין זווית ישרה ובמרכז, במקום שהזווית פונה, עמד הבר — מזנון ה-משקאות. מאחורי שולחן-הבר ניצב בעל-המקום ועל ידו נערה כבת שבע-עשרה, שעורה לו בערבובם של המש-קאות. בכל כמה דקות היה מגיע לכאן המלצר המשופם ומקבל את הכוסיות והבקבוקים שהעבירים בנימוס רב אל אותם אורחים, שישבו והריקו אל קרבם כמויות רציניות של אלכוהול. פסטי-החשמל היו מוסווים ובקושי יכולת לר-אות את המקום ממנו הבהירו במקצת את האפלה. היה באורות אלו משום א-וויה מיוחדת במינה בלחית אותם משקאות וצלילי המוסיקה של התזמורת בת המנגן האחר. הוא, המנגן, גבר כבן חמישים, מקורח ושמן, נידנד עצמו לקול צלילי הג'ז שהוציא בקלות ובאמנות מרובה מן הפסנתר. יש והיה מחליט פתאום לשנות משהו. נהג היה לקום בחשיבות מרובה ולהזין עצמו אל עברו השני של הפסנתר, מלביש עצמו בסינר שחור ולוקח לידיו את האקורדיון המונח על כנף הפסנתר. ניגוניו היו עליזים לרוב ורק לעיתים רחוקות נהג היה להשמיע לאותם המיושבים ליד השול-חנות את מנגינתו העצובת היפות.

"תזמורת יעילה ביותר כשרק איש אחד הוא החבר בה" — חשב אורי.

המשופם העלה על שפתיו חיוך. אורי שם לב כי רק שפתיו חייכו, פניו ועיניו נשארו רציניים ועצובים, עד ש-נדמה היה, כי הנה יפרוץ בצווחה ג-

רֵאוּדוֹר
הסיגריה לדורנו הגא
אחים בזרנו בע"מ